

Калоян - Какво царската? Чети!

Сеслав - "Царската ме обича. Тя помогна да се добера до този пратеник. Обича ме с някаква ~~дива~~ ^{дива} безумна любов, която ме плаши, и ~~извращава~~. Предложи ми да избягаме заедно в Константинопол, но аз отказах. Боя се от ^{измама} предателство и ^{пософ} педигравка, Анри. Боя се от отмъщението и. Сега единствената ми надежда е в ~~палата~~..."

Калоян - Стига! Мълчи!

Отива към вратата.

Радуле! Радуле...

Появява се Радул.

Радуле, ^{тичан} върви!... Дано не е късно! Дано са се забавили!

Радул бързо излиза. Целгуба ^{излиза ч} пада на колене.

Целгуба - Иваница... Прости ми!... Аз излъгах... Не знаех какво върша... Бях оскърбена от неговата надменност....

Не го наказвай!... Той не е виновен.

Появява се Радул. От погледа му Калоян разбира, че всичко се е свършило вече.

Калоян - Не беше виновен, ^{но} ~~защото~~ той е мъртав!

Целгуба - Не! Не! Иваница!... Не е верно!

Калоян - Верно е нечестива душа! Дъще на пъкала!

Той грабва едно копие от стената и замахва към нея.

Целгуба - Не ме убивай! Пощади ме, Иваница!...

Калоян - Бън! Да не те виждат очите ми. Бърви зад Истъра! Бърви където щеш, но тук кракът ти повече да не е стъпил. Да не те виждат вече очите ми!

Целгуба се надига.

Целгуба - Пази се, Иваница! Брат ми ще скъса съюза с тебе!

Калоян - Като му предложи ~~плътта~~ - да го възобнови. Куманите са жадни за плячка.